

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Co/3/2022
Identifikačné číslo spisu:	1022200520
Dátum vydania rozhodnutia:	08.01.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Radoslav Svitana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1022200520.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Národná banka Slovenska, Bratislava, Ul. Imricha Karvaša 1, IČO: 30 844 789, proti žalovanému: MINIHOTOVOST, SE, Náměstí T. G. Masaryka 2392/17, Břeclav, Česká republika, IČ: 043 55 211, zastúpenému advokátskou kanceláriou WERNER & Co. s.r.o., Bratislava, Žltá 2/F, IČO: 36 869 643, o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach, v štádiu rozhodovania o návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. júna 2022 č. k. 16C/1/2022-160, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave p o t v r d z u j e.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „súd prvej inštancie“) napadnutým uznesením zamietol návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým žalobca navrhoval uložiť žalovanému povinnosť zdržať sa uzatvárania dohôd o zrážkach zo mzdy so spotrebiteľmi s obvyklým pobytom v Slovenskej republike elektronickými prostriedkami a predkladania týchto dohôd zamestnávateľom spotrebiteľov so žiadosťou o vykonanie zrážok zo mzdy. Súd prvej inštancie pri riešení otázky svojej právomoci odkázal na čl. 35 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 (tzv. nariadenie Brusel 1a) a na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-167/00 K.H. Henkel z 1. 10. 2002, v ktorom Súdny dvor, posudzujúc obdobnú otázku právomoci rakúskeho súdu na konanie voči obchodníkovi so sídlom v Nemecku, rozhodol v prospech právomoci rakúskych súdov. K aktívnej vecnej legitímácii žalobcu uviedol, že podľa slovenského právneho poriadku je žalobca orgánom ochrany spotrebiteľov na finančnom trhu, preto v zmysle § 302 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) má procesnú legitímáciu na podanie žaloby a svedčí mu vecná aktívna legitímácia.

1.1. Vecne súd prvej inštancie svoje rozhodnutie zdôvodnil tým, že žalobca nepreukázal potrebu poskytnutia dočasnej ochrany nároku uplatnenému návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia. S odkazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 4Co/2/2020 súd prvej inštancie konštatoval, že neodkladné opatrenie, s prihliadnutím na špecifický charakter tohto konania, nemôže viesť k prejudikovaniu rozhodnutia vo veci samej. Dohoda o zrážkach zo mzdy má povahu zabezpečovacieho inštitútu, pričom svojou povahou nie je zmluvnou podmienkou,

ale samostatným zmluvným dokumentom, ktorý je tvorený súborom zmluvných podmienok. Preto ochrana dočasným opatrením podľa názoru súdu prvej inštancie v tomto štádiu konania presahuje zákonom sledovaný rámec ochrany poskytovanej neodkladným opatrením a je prejednaním rozhodnutia vo veci samej. Je vecou obozretnosti, ktorú je dôvodné očakávať od priemerného spotrebiteľa, aby pri uzatváraní zmluvných vzťahov, najmä akcesorickej povahy, zvažil ich dopad na jeho vlastnú majetkovú a osobnú sféru. Túto minimálnu opatrnosť, ktorú je od spotrebiteľa dôvodné požadovať, nemožno nahradiť dočasnou ochranou predpokladanou neodkladným opatrením. Iba v konaní vo veci samej,

pri rešpektovaní základných princípov sporového konania, najmä s dôrazom na prejednací princíp a princíp rovnosti zbraní, po vykonanom dokazovaní, bude možné žalobcom uvádzané argumenty relevantne posúdiť a spravodlivo vo veci rozhodnúť.

2. Proti uvedenému uzneseniu podal žalobca včas odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že nariadi neodkladné opatrenie v zmysle návrhu žalobcu. Zdôraznil, že dohoda o zrážkach zo mzdy je samostatná iba formálne. Aj keď je uvedená na samostatnom dokumente, stále ide o zmluvu akcesorickejšiu k zmluve o úvere. Dohoda je uzatváraná v rámci rovnakého elektronického konania ako zmluva o úvere. Jej účelom je zabezpečenie efektívnejšieho vymáhania dlhu z úverovej zmluvy od spotrebiteľa. Od 1. 5. 2014 je dohoda o zrážkach povinne vyčlenená do samostatnej listiny (§ 5a ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa), avšak nerobí to z nej samostatnú zmluvu. Vzhľadom na zákaz uzatvárania takýchto dohôd elektronickými prostriedkami, obsiahnutý v § 5 ods. 8 zákona o elektronických komunikáciách, nie je možné aplikovať test priemerného spotrebiteľa. Zákonodarcu nedal spotrebiteľovi možnosť, aby po starostlivom zvážení „dopadu zmluvy na [spotrebiteľovu] vlastnú majetkovú a osobnú sféru“, čo súd prvej inštancie považoval za „minimálnu opatrnosť“, takúto zmluvu predsa len uzavrel. Žalobca uviedol, že v návrhu osvedčil splnenie všetkých podmienok pre aplikáciu hypotézy tejto právnej normy a žalovaný ich vo svojom vyjadrení nerozporoval.

2.1. Žalobca ďalej v odvolaní argumentoval tým, že nepostačuje existencia prostriedku nápravy, ktorej sa spotrebiteľ môže domáhať v štádiu prípadného výkonu práv žalovaného z takejto dohody, dôležitá je aj efektívnosť. Aj keď sa spotrebiteľ môže individuálne brániť proti výkonu zrážok, nie je táto ochrana dostačujúca, keďže to predpokladá jednak vedomosť spotrebiteľa o právnej vade (neplatnosti) dohody o zrážkach a jednak schopnosť aktívne sa brániť správne formulovaným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia. Zásah do vzťahu medzi žalovaným a spotrebiteľmi nie je podľa žalobcu neprimeraný. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia síce spomenul test proporcionality, ale opomenul ho aj vykonať, resp. akokoľvek v odôvodnení vysvetliť, čo do tohto testu vstupovalo, a žiadnym spôsobom sa nevyjadril k argumentom žalobcu. Z odôvodnenia tak nie je zrejmé, prečo súd tieto argumenty k proporcionality odmietol. Žalobca zdôraznil, že pointou návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je, aby sa zákonné ustanovenia (§ 5 ods. 8 zákona o elektronickom obchode) aj vynucovali orgánmi verejnej moci, vrátane súdov. Žalovaný ani pred nariadením neodkladného opatrenia nemá právo uzavrieť so spotrebiteľom zmluvu o zabezpečení záväzku elektronickými prostriedkami. Argument proporcionality tak nie je na mieste, pretože na strane žalovaného nie je čo vyvažovať so záujmom spotrebiteľov na poskytnutí rýchlej a účinnej súdnej ochrany pred protiprávnym konaním žalovaného. K tomu žalobca odkázal aj na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4CoPv/5/2018 z 15. 11. 2018.

2.2. Na rozdiel od súdu prvej inštancie, podľa ktorého neodkladné opatrenie, s prihliadnutím na špecifický charakter tohto konania, nemôže viesť k prejednanému rozhodnutiu vo veci samej, žalobca v odvolaní argumentoval tým, že je to práve špecifický charakter konania, ktorý naopak umožňuje nie prejednanie meritórneho rozhodnutia, ale poskytnutie účinnej ochrany opatrením predbežnej povahy. K tomu poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1Obo/57/97 (publikované v Zbierke rozhodnutí pod č. 14/1998). Podľa žalobcu argument, že poskytnutie dočasnej ochrany neodkladným opatrením by bolo porušením prejednacieho princípu alebo princípu rovnosti zbraní neobstoí, pretože potom by zahŕňala akékoľvek neodkladné opatrenie, o ktorom by súd rozhodol postupom podľa § 329 ods. 1 CSP bez vylúču a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Okrem toho v tomto prípade sa žalovaný oboznámil so spisom a samotným návrhom už pred rozhodnutím súdu vo veci a súd prvej inštancie zohľadnil až dve vyjadrenia žalovaného. Napokon žalobca poukázal na to, že aj smernica

Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2020/1828 z 25. novembra 2020 o žalobách v zastúpení na ochranu kolektívnych záujmov spotrebiteľov a o zrušení smernice 2009/22/ES predpokladá dostupnosť neodkladného opatrenia, aké v návrhu žiada žalobca. Dodal, že v žalobe a návrhu na vydanie neodkladného opatrenia osvedčil, že postup žalovaného predstavuje porušenie právnych predpisov prijatých na transpozíciu uvedených smerníc do vnútroštátneho práva.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby najvyšší súd napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave ako vecne správne potvrdil. Zdôraznil, že žalobca podal návrh na nariadenie neodkladného opatrenia až v roku 2022, aj keď poznatky o podnikaní žalovaného mal už v roku 2018. Nie je prípustné, aby žalobca po tak dlhom čase požadoval nariadenie neodkladného opatrenia. Z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia ďalej podľa žalovaného vyplýva, že žalobca poukazuje len na dve uzavreté dohody o zrážkach zo mzdy, a to z rokov 2017 a 2019, a len na jedno predloženie dohody o zrážkach zo mzdy zamestnávateľovi z roku 2020. Žalovaný pritom v predchádzajúcich podaniach či už týkajúcich sa návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo veci samej uzatváranie dohôd o zrážkach zo mzdy v súčasnosti poprel. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by aj k dnešku, resp. v čase bezprostredne predchádzajúcom podaniu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, žalovaný dohodu o zrážkach zo mzdy používal.

3.1. Podľa žalovaného nebolo možné návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovieť aj preto, že žalobca navrhol nariadenie neodkladného opatrenia zhodného s časťou petitu žaloby čo do zrážok zo mzdy, a to vo forme neodkladného opatrenia bez časového obmedzenia a konzumujúceho časť predmetu veci samej, t. j. nie ako opatrenie dočasné do právoplatnosti skončenia sporu, ale ako opatrenie nahrádzajúce časť súdneho rozhodnutia vo veci samej. Žalobca pritom mylne resp. účelovo uvádza, že žalovaný uzatváranie dohôd o zrážkach zo mzdy elektronickou formou nepopiera. Opak je pravdou. Zo súdneho spisu a podaní žalovaného vyplýva, že žalovaný existenciu tejto skutočnosti poprel. Táto skutočnosť teda bude musieť byť predmetom dokazovania vo veci samej a pri takejto miere neistoty podľa žalovaného nie je na mieste a ani dôvodné ukladanie povinnosti žalovanému neodkladným opatrením. Podľa žalobcu akákoľvek, aj čiastočná zhoda návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia s návrhom vo veci samej znemožňuje nariadenie neodkladného opatrenia. Vo veci je totiž potrebné jednak vykonať dokazovanie a aj s ohľadom na závažnosť charakteru rozsudku vo veci samej (s účinkami erga omnes) nie je možné výsledok sporu „predbiehať“ vo forme neodkladného opatrenia. Nie je prípustné, aby žalobca dosiahol účinok erga omnes len na základe návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, bez pojednávania a bez vykonaného dokazovania.

3.2. Žalovaný nesúhlasil ani s tvrdením žalobcu o nemožnosti uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy elektronicky. Poukázal na to, že zákon o elektronickom obchode predstavuje lex generalis vo vzťahu k poskytovaniu špecifickej služby, a to finančnej služby v podobe poskytnutia spotrebiteľského úveru v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku (zákon č. 266/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) a zákona o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 129/2010 Z. z. v znení neskorších predpisov), ktoré sú v tomto smere lex specialis. Obe tieto právne normy zabezpečenie záväzkov výslovne pripúšťajú. Uzavretie zmluvy, obsahujúcej napr. aj zmluvnú pokutu ako zabezpečovací inštitút, prostredníctvom internetovej stránky (portálu) je podľa žalovaného prostriedkom diaľkovej komunikácie, a teda je prípustným spôsobom poskytnutia finančnej služby na diaľku, vrátane spotrebiteľského úveru. Nejde tu ani o žiadnu nekalú obchodnú praktiku, pretože žalobca nepreukázal, že by žalovaný predstieral dovolenosť tohto zabezpečovacieho inštitútu. Prípadná nedovolenosť zabezpečovacieho inštitútu by však bola dôvodom absolútnej neplatnosti pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka), a nie dôvodom existencie neprijateľnej podmienky alebo nekalej obchodnej praktiky.

3.3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu polemizoval aj s aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu ako orgánu dohľadu, keďže podľa žalovaného žalobca nie je oprávnený dohliadať činnosť žalovaného, t. j. nie je vo vzťahu k nemu orgánom dohľadu. Žalovaný vykonáva svoju činnosť na základe riadneho povolenia Českej národnej banky, ktorá aj reálne vykonáva uňho dohľad, a to aj vo vzťahu k poskytovaniu spotrebiteľských úverov slovenským spotrebiteľom. Pripomenul tiež, že právna úprava konania o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach v zmysle § 301 a nasl. CSP je implementáciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2009/22/ES o súdnych príkazoch na ochranu spotrebiteľských záujmov, a nie novej smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2020/1828 o žalobách v zastúpení

na ochranu kolektívnych záujmov spotrebiteľov, na ktorú poukazoval žalobca. V zmysle čl. 4 smernice 2009/22/ES je prípustné podanie žaloby oprávneným subjektom nie v tom členskom štáte, kde sa nachádzajú záujmy chránené týmto oprávneným subjektom, ale naopak v členskom štáte, z ktorého pochádza neoprávnený zásah. Z tohto pohľadu podanie žaloby žalobcom ako slovenským subjektom v Slovenskej republike voči žalovanému ako českému právnomu subjektu pôsobiacemu v Českej republike neobstojí.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zotrval na predchádzajúcich tvrdeniach, vrátane argumentu o danosti svojej aktívnej vecnej legitimácie a oprávnenia žalovať žalovaného pred slovenskými súdmi s odkazom na smernicu 2009/22/ES a na záverečnú správu Komisie o uplatňovaní tejto smernice. K tvrdeniu žalovaného, že nedovolenosť zabezpečovacieho inštitútu by spôsobila jeho absolútnu neplatnosť, ale nebola by dôvodom nekalej obchodnej praktiky, žalobca uviedol, že tieto dva právne následky sa vzájomne nevylučujú a v našom prípade je nekalosť obchodnej praktiky následkom neplatnosti, pričom žalovaný preukázateľne zasielal zamestnávateľom spotrebiteľov výzvy na zaplatenie (na adresu zamestnávateľa s dôvetkom „k rukám [spotrebiteľa]“) a žiadosti o vykonávanie zrážok zo mzdy, čím predstieral existenciu platnej dohody o zrážkach.

4.1. Žalobca tiež zopakoval, že v § 5 ods. 8 písm. b) zákona o elektronickom obchode už existuje právny zákaz, v dôsledku ktorého nie je možné uzavrieť elektronicky dohodu o zrážkach. Ani zákon o spotrebiteľských úveroch, ani zákon o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku neobsahujú také ustanovenia, ktoré by tento zákaz derogovali. Žalobca zdôraznil, že v dostatočnej miere osvedčil potrebu dočasného zákazu, keďže má dôkazy o dohodách o zrážkach uzavretých so spotrebiteľmi ešte v roku 2021 a tiež o tom, že žalovaný predkladal uvedené dohody zamestnávateľom so žiadosťou o vykonanie zrážok zo mzdy spotrebiteľov. Kolektívne práva spotrebiteľov na ochranu pred nezákonným konaním žalovaného sú ohrozované aj dohodami o zrážkach, ktoré už boli uzavreté predtým, ako žalovaný túto svoju prax prerušil. Je však potrebné sústrediť sa nie na uzatváranie dohôd, ale hrozbu takéhoto konania. Pri automatizovanom uzatváraní zmlúv pomocou programového vybavenia (na webstránke) je to, či žalovaný vyžaduje uzavretie takejto dohody, otázkou zapnutia či vypnutia jedného parametra jeho programového vybavenia, preto je podľa žalobcu hrozba tohto konania reálna a dostatočne odôvodňujúca nariadenie neodkladného opatrenia. Okrem toho žalovaný môže predložiť zamestnávateľovi dohodu o zrážkach aj v súčasnosti, aj keď bola uzavretá pred niekoľkými rokmi. Napokon žalobca poukázal na to, že krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia tvrdil, že by nariadením neodkladného opatrenia došlo k neproporčnému a neodôvodnenému zásahu do podnikateľskej činnosti žalovaného, avšak neidentifikoval žiadne konkrétne právo žalovaného, ktoré do jeho úvahy malo vstúpiť, ani neuviedol, v čom by mala spočívať neproporčnosť uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa uzatvárania dohôd o zrážkach elektronickými prostriedkami a predkladania týchto dohôd zamestnávateľom.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 31 ods. 2 CSP v spojení s § 471e CSP a § 28 ods. 1 zákona č. 261/2023 Z. z.) na základe odvolania žalobcu preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP.

6. V priebehu odvolacieho konania (dňa 25. júla 2023) nadobudol účinnosť zákon č. 261/2023 Z. z. o žalobách na ochranu kolektívnych záujmov spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorým bola zmenená kauzálna príslušnosť súdov na rozhodovanie o žalobách na ochranu kolektívnych záujmov spotrebiteľov a aj procesný postup súdov pri rozhodovaní o týchto žalobách (ustanovenia § 31 a § 301 až § 306 CSP boli vypustené a nahradené ustanoveniami citovaného zákona). Podľa prechodných ustanovení (§ 471e CSP a § 28 ods. 1 zákona č. 261/2023 Z. z.) je však potrebné konania o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach začaté a právoplatne neskončené do 24. júla 2023 dokončiť na súdoch vecne a miestne príslušných podľa predpisov účinných do 24. júla 2023 a v konaní aplikovať Civilný sporový poriadok v znení účinnom do 24. júla 2023; ustanovenia zákona č. 261/2023 Z. z. sa použijú len na konania o žalobách na ochranu kolektívnych záujmov spotrebiteľov začaté po 25. júli 2023. Z toho vyplýva, že aj po zmene procesnej úpravy zostal funkčne príslušným na rozhodnutie o

predmetnom odvolaní žalobcu najvyšší súd a je potrebné postupovať podľa ustanovení CSP v znení účinnom do 24. júla 2023.

7. Konanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nie je riadnym kontradiktórnym procesom s prostriedkami procesného útoku a procesnej obrany. V konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia súd ani nevykonáva riadne dokazovanie. Preukazovanie skutočností tvrdených stranami sporu má v tomto konaní povahu osvedčovania. To znamená, že súd na základe tvrdení strán a nimi predložených dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie relevantné skutočnosti, pričom nemusí dodržať formalizovaný postup štandardného dokazovania. Procesu osvedčovania podliehajú všetky zákonné podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia s osobitným dôrazom na osvedčenie potreby neodkladnej úpravy pomerov alebo obavy z ohrozenia exekúcie (§ 325 ods. 1, § 326 ods. 1 CSP).

8. Naproti tomu konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach je konaním, v ktorom sa preskúmava neprijateľnosť zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách, resp. v iných zmluvných dokumentoch, a nekalých obchodných praktík, mimo rámca okolností konkrétneho prípadu. Výsledkom tohto konania je záväzné stanovenie toho, či sa zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve bude považovať za neprijateľnú, resp. obchodná praktika za nekalú alebo nie. V tomto type konania konkrétna slabšia strana - spotrebiteľ priamo nevystupuje. Právno-ochranný charakter tohto konania totiž spočíva predovšetkým v účinkoch rozsudku, ktorý pôsobí erga omnes (§ 306 CSP).

9. Účinnosť rozsudku erga omnes znamená, že nielen žalobca, ale akýkoľvek dodávateľ je povinný zdržať sa používania zmluvnej podmienky alebo obchodnej praktiky, určenej vo výroku rozsudku ako neprijateľná resp. nekalá, vo vzťahu k všetkým spotrebiteľom. Rozsudok obsahujúci vo výroku znenie konkrétnej neprijateľnej zmluvnej podmienky alebo nekalej obchodnej praktiky je teda záväzný aj pre iných dodávateľov používajúcich rovnakú alebo obdobnú zmluvnú podmienku alebo obchodnú praktiku vo svojej obchodnej činnosti.

10. V prvom rade bolo potrebné dať za pravdu odvolateľovi v tom, že zmluvný vzťah medzi dodávateľom a spotrebiteľom treba vnímať ako funkčný celok, preto vyčlenenie zmluvnej podmienky na samostatný nosič (do samostatného dokumentu) nepredstavuje dôvod na to, aby sa nepreskúmavala prijateľnosť či neprijateľnosť takejto zmluvnej podmienky. Ani skutočnosť, že spotrebiteľ má k dispozícii prostriedky vlastnej individuálnej súdnej ochrany, nie je prekážkou pre abstraktnú súdnu kontrolu zmluvných podmienok alebo obchodných praktík.

11. Na druhej strane však odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že s prihliadnutím na špecifický charakter tohto konania si posúdenie dôvodnosti žalobného návrhu vyžaduje vykonanie nevyhnutného dokazovania. Odvolací súd znovu konštatuje, že pre nariadenie neodkladného opatrenia nie je potrebná taká miera dôkaznej istoty ako pre vydanie rozhodnutia vo veci samej, avšak je potrebné (nad rámec konania vo veci samej), aby bola osvedčená požiadavka neodkladnej úpravy pomerov.

12. V preskúmvanej veci žalobca v žalobe a v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia tvrdil, že žalovaný uzatvára so spotrebiteľmi na Slovensku dohody o zrážkach zo mzdy elektronickými prostriedkami. Žalovaný toto tvrdenie žalobcu poprel a žalobca sám vo vyjadrení v odvolacom konaní pripustil, že žalovaný prerušil prax uzatvárania dohôd o zrážkach elektronickými prostriedkami. Žalobca predložil súdu len dohody uzavreté elektronicky v roku 2021, hoci návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podal v apríli 2022 a uvedené vyjadrenie v októbri 2022. Na rozdiel od žalobcu odvolací súd zastáva právny názor, že iba hrozba toho, že by žalovaný v takejto praxi mohol v budúcnosti pokračovať (vzhľadom na technickú jednoduchosť v tom zmysle, že ide len o otázku nastavenia softvéru „niekoľkými klikmi“), nezakladá požiadavku naliehavej potreby úpravy pomerov. Pre nariadenie neodkladného opatrenia by bolo potrebné osvedčenie, že žalovaný v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie (§ 329 ods. 2 CSP) v rozsiahlejšej miere (nie iba vo vzťahu k jednému alebo dvom individuálnym spotrebiteľom) využíva nekalú obchodnú praktiku alebo neprijateľnú zmluvnú podmienku.

13. To isté sa týka aj žalobcom tvrdeného predkladania už skôr uzavretých dohôd o zrážkach

zamestnávateľom spotrebiteľov. Kým na podporu tvrdenia, že žalovaný v minulosti uzatváral dohody o zrážkach so spotrebiteľmi elektronickou formou, žalobca predložil tri takéto dohody uzavreté v roku 2021, predkladanie žiadostí o vykonávanie zrážok zo mzdy zamestnávateľom spotrebiteľov osvedčoval v prílohe k žalobe dvoma žiadosťami ešte z roku 2020. Ani v odvolacom konaní (napriek námietke žalovaného spochybňujúcej predkladanie dohôd zamestnávateľom v čase vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie) žalobca aktuálne predkladanie dohôd o zrážkach zamestnávateľom spotrebiteľov nijako neosvedčil.

14. Za týchto okolností odvolaciemu súdu neostalo nič iné, než sa stotožniť s právnym názorom súdu prvej inštancie, že žalobca (navrhovateľ neodkladného opatrenia) neosvedčil skutočnosti odôvodňujúce potrebu neodkladnej úpravy pomerov (§ 325 ods. 1, § 326 ods. 1 CSP). Vzhľadom k tomu, že táto skutočnosť (neosvedčenie potreby neodkladnej úpravy pomerov) sama o sebe postačovala na potvrdenie zamietavého rozhodnutia súdu prvej inštancie, nebolo už potrebné skúmať ďalšie odvolateľom namietané dôvody napadnutého uznesenia.

15. Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a správne vec aj právne posúdil. Preto odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne.

16. O trovách konania najvyšší súd nerozhodoval, keďže nešlo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 1 CSP). Išlo len o rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom konanie vo veci samej bude pokračovať na súde prvej inštancie, ktorý následne rozhodne o všetkých trovách konania.

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).